

forbitres under de ulykkelige Samfundsforhold, som vi ikke kunne lukke Øjnene i for. Dette har jeg talt om saa mange Gange, at jeg ikke skal spille Tingets Tid ved atter her at omtale dem.

Formanden: Der er i Øjeblikket tre Talere indtegnet.

Anders Nielsen: Da det ærede Medlem, som nu satte sig, begyndte sin Tale med at udtale, at han vilde gøre opmærksom paa, at han kun talte paa egne Vegne, tænkte jeg: Mon der skal siges noget, som behøver en saadan Forsikring? Jeg hørte meget opmærksomt efter, men det var mig ikke muligt at faa fat i, at han behøvede at tage den Reservation uden netop paa det ene Punkt, at han troede, der kunde komme noget ud af det første af Forslagene, hvad jeg ikke tror, og hvad sikkert det overvejende Flertal her i Tinget ikke tror. Jeg ønsker at sige dette, for at ærede Medlemmer uden for vort Parti ikke skulle misforstaa den Tale, det ærede Medlem holdt.

Jeg har nogle Bemærkninger at gøre, men skal — til Trods for den stærke Opfordring der fremsattes før til at bruge Tingets Tid til at tale — dog begrænse disse baade af egen Trang til ikke at være vidtløftig og ogsaa af Hensyn til den højtærede Formands Henstilling. Jeg skal altsaa knytte nogle spredte Bemærkninger til, hvad der er blevet sagt i Anledning af mine Udtalelser i Gaar. Det ærede Medlem for Horsens (Lyngsie) sluttede med at bestride Retten for os andre til at betegne de fremsatte Lovforslag som Agitation. Jeg ved ikke, at der var en Stavelse eller en Ytring i min Tale i Gaar, der kunde give det ærede Medlem Anledning til at sige, at vi havde betegnet disse Forslag som Agitation, men jeg skal sige over for det ærede Medlem, at efter at han og det ærede Medlem for Helsingør (Christian Rasmussen) i Dag have talt, er det i alt Fald mig klart, at det for dem er om at gøre at bruge disse Forslag som Agitation. Dette er imidlertid en anden Sag og kommer ikke det ved, det ærede Medlem sigtede til. Agitation kan jo i og for sig være en god Ting — derom ville vi ikke strides — men at det er at bruge Forslagene i Agitationsøjemed, naar man taler højt om Arbejdernes Hæderlighed og uforskyldte Nød og Trang, er ubestrideligt. Thi hvem har angrebet Arbejdernes Hæderlighed? Hvem har bestridt arbejdsløse Arbejderes Nød og Trang? Hvorfor tale saa højt

og saa varmt om disse Forhold, hvis Tilstedeværelse ingen nægter? Maaske de Herrer tale blot for at tale ud af Vinduerne eller andetsteds hen, det maa de Herrer selv om.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen) mente, at det var naturligt at bruge Fagforeningerne, det var den Organisation, der bestod, og det var urigtigt at nære Mistænksomhed og Uvillie over for disse Organisationer. Her er ikke Tale om Mistænksomhed eller Uvillie over for disse Organisationer i og for sig, men der er Tale om, at disse Fagforeninger lade sig ikke bruge som Understøttelseskasser for arbejdsløse, alene af den Grund, jeg nævnedes i Gaar, at de ere og ifølge deres Natur nødvendigvis maa være Kampkasser. De egne sig heller ikke dertil, fordi de ere politiske Foreninger. Fagforeningsbevægelsen er, saaledes som Forholdene nu ere, knyttet saa nøje sammen med Socialdemokratiet — og dette er Socialdemokratiet Skyld i — at man ogsaa af den Grund, hvad jeg ikke nævnte i Gaar, maatte forkaste Fagforeningerne som Middel til Løsningen af dette Spørgsmaal. I øvrigt skal jeg henholde mig til, hvad jeg derom sagde i Gaar.

Til det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen) skal jeg ikke sige mange Ord. Han søgte at opstille en Modsætning mellem Landbrugere og Arbejdere. Jeg ved ikke, hvorfor Landbruget skal drages ind i denne Debat, og allerede af Hensyn til den Henstilling, den højtærede Formand gjorde til den foregaaende Taler, som formentlig kom ind paa Emner, som ligge uden for det foreliggende Spørgsmaal, skal jeg lade disse Udtalelser af det ærede Medlem ligge, endskønt de ellers vilde have givet mig Anledning til nogle Bemærkninger. Men det ærede Medlem sagde, og hans Ytring faldt noget sammen med den følgende ærede Talers, at det Emne, vi her beskæftige os med, var det vigtigste af alt, thi det gælder dagligt Brød til en Masse Mennesker. Men kunne de Herrer da ikke forstaa, at naar de ville have Understøttelsen baseret paa Fagforeningskasserne, er det, de kæmpe for, dagligt Brød til nødlidende Fagforeningsmedlemmer, medens det lader til, at de ikke bryde sig om dagligt Brød til dem, der ikke ere Medlemmer af Fagforeningerne. (Afbrydelse). De kunne faa af de fri Fattigkasser? Det ærede Medlem for Horsens sagde noget andet. Han holdt ogsaa paa, at der bestemt maatte